

Sygn. akt I C 2096/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Smaga

Protokolant: apl. sędz. Liwia Bednarska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko H. D.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie kwoty 4192,29 złotych (cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia dziewięć groszy),

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 2096/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2013 roku (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. – reprezentowany przez radcę prawnego M. K. (pełnomocnictwo – k. 28) wniósł o zasądzenie od H. D. na swoją rzecz kwoty 7.080,19 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 7.080,19 złotych z ustawowymi odsetkami i 1.290,68 złotych tytułem kosztów procesu albo wniosła w terminie dwóch tygodni zarzuty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana H. D. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie.

Pismem procesowym z dnia 1 października 2013 roku powód cofnął powództwo w zakresie kwot 2.633,54 złotych, 1.391,30 złotych oraz 167,45 złotych.

Na rozprawie w dniu 7 marca 2014 roku pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda, zarzut nie wykazania przez powoda nabycia wierzytelności, zakwestionowała wysokość roszczenia, gdyż ta nie wynika z żadnych dokumentów.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. D. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W.

1. w dniu 2 maja 2005 umowę pożyczki numer (...); przedmiotem umowy była kwota 1.500 złotych, wraz kosztami 1.668,37 złotych, która miała zostać spłacona 24 miesięcznych ratach. Termin spłaty pożyczki określono na 2 maja 2007 roku,
2. w dniu 23 maja 2005 roku umowę o kartę bankomatową
3. w dniu 27 października 2005 roku umowę pożyczki numer (...); przedmiotem umowy była kwota 2.500 złotych, wraz kosztami 2.668,35 złotych, która miała zostać spłacona 24 miesięcznych ratach; termin spłaty pożyczki określono na 27 października 2007 roku (umowy – k. 29-31, 35-37, 38-39).

Pismami z dnia 23 kwietnia 2012 roku (...) Bank Spółka Akcyjna we W. zawiadomiła H. D. o cesji wierzytelności w kwocie 2.384,06 złotych z tytułu umowy kredytu numer (...) (zawiadomienie – k. 32). Z kolei pismem z dnia 15 maja 2012 roku nabywca wierzytelności wezwał H. D. do zapłaty kwoty 2.395,96 złotych w terminie 7 dni (wezwanie – 33-34).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty.

Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód – działający przez pełnomocnika - pismem procesowym z dnia 1 października 2013 roku cofnął pozew w zakresie kwot 2.633,54 złotych, 1.391,30 złotych oraz 167,45 złotych, wynikających z umowy pożyczki numer (...).

Stosownie do treści art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W ocenie Sądu przedmiotowe cofnięcie pozwu jest skuteczne, dopuszczalne i nie narusza treści art. 203 § 4 kpc.

W myśl przepisu art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Z uwagi na to, iż powód skutecznie cofnął pozew w w/w zakresie, Sąd na podstawie art. 355 § 1 kpc orzekł jak w punkcie I wyroku.

W związku z tym przedmiotem dalszej części uzasadnienia będzie żądanie powoda zapłaty kwoty 2.887,90 złotych wynikającej z umów pożyczek o numerach (...).

Sporne pomiędzy stronami pozostawało istnienie wierzytelności po stronie powoda, wysokość wierzytelności oraz nabycie przez powoda wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego pozwu. Pozwana nadto podniosła zarzut przedawnienia.

Najdalej idący zarzut braku legitymacji czynnej procesowej okazał się zasadny. Powód w toku niniejszego procesu nie przedłożył żadnego dokumentu, który wykazywałby, że nabył wierzytelność od (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. oraz, że ten bank jest następcą prawnym (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W., z którym to bankiem pozwana zawarła trzy

umowy. Aby wykazać swoją legitymację czynną procesową powód winien był przedłożyć umowę cesji wierzytelności zawartą z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. oraz dokument potwierdzający, że zbywca wierzytelności jest następcą prawnym (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.. Uznać zatem należy, że nie wykazał czynnej legitymacji procesowej, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Zasadny okazał się również zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z przepisem art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 kc). W niniejszym wypadku termin przedawnienia wynosi 3 lata, gdyż roszczenie powoda związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej. Termin spłaty pożyczki, będącej przedmiotem umowy numer (...), został ustalony na 2 maja 2007 roku, zaś pożyczki, będącej przedmiotem umowy numer (...) na 27 października 2007 roku. Bieg przedawnienia rozpoczął się odpowiednio do w/ w roszczeń w dniu 3 maja 2007 roku i 28 października 2007 roku i zakończył się w dniu 4 maja 2010 roku (3 maja 2010 roku był dniem ustawowo wolnym od pracy – art. 115 kc) i 28 października 2010 roku. Pozew został złożony w dniu 18 kwietnia 2013 roku, a zatem po upływie terminu przedawnienia. Przedawnienie wierzytelności dochłódzonej pozew również skutkowało oddaleniem powództwa.

Niezasadne okazały się dwa pozostałe zarzuty pozwanej.

Powód dla wykazania wysokości dochłódzonej należności przedstawił umowy pożyczek, z których wynika wysokość udzielonej pożyczki oraz sposób i terminy spłaty, co w ocenie sądu jest wystarczające.

Niezasadny jest zarzut pozwanej dotyczący braku jej zgody na przelew wierzytelności. Wskazać należy, iż wskutek uchylecia art. 92c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe i art. 326 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wskutek wejścia w dniu 13 stycznia 2009 roku ustawy z dnia 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie wyżej powołanych przepisów orzekł jak w punkcie II wyroku.